

[Bente Nielsen]

Det er vigtigt, at borgerne er klar over, hvilke muligheder og begrænsninger de lokale sygehuse har, og hvordan de indgår i den samlede sygehusstruktur, inden der tages stilling til bevarelsen af de små sygehuse. Derfor er det vigtigt, at borgerne får informationer og får mulighed for at deltage i den debat, der skal være om sygehusplanlægningen.

Jeg vil slutte med at sige, at jeg finder det væsentligt, at borgerne inddrages i så mange af de lokale beslutningsprocesser som overhovedet muligt. Men det er samtidig klart, at med vort repræsentative demokrati er det de valgte lokalpolitikere, der har ansvaret for de beslutninger, der træffes, og som én gang hvert fjerde år må stå til ansvar for de beslutninger, de har truffet i den forløbne periode.

#### Tommy Dinesen (SF):

Der er blevet sagt mange pæne ord om regionplaner, borgerindflydelse, indsigt, information, og hvad ved jeg. Det har man sagt i 8-9 år i samtlige amtskommuner. Jeg har været medlem af et amtsråd i 9 år og har set, at folk bliver spurgt, men der er bare ikke nogen politikere, der gør det, folk godt vil have, for i nogle tilfælde, f.eks. hvis det drejer sig om mindre sygehuse, er de borgere, der bor i området, i mindretal i modsætning til borgerne nogle af de steder, hvor de store sygehuse ligger.

Så kan man spørge sig selv: hvordan får borgerne indflydelse på det her? Ja, det gør de ved, at man tager indflydelsen fra dem, der har den i dag. Og hvem har så indflydelsen i dag? Det har sundhedsstyrelsen, det har overlægerne, det har Amtsrådsforeningen, og det har amtsrådspolitikerne. Hvis man tager Amtsrådsforeningen, ser man, at der sker en masse ting dér. Man kan se, at der er nedsat nogle udvalg. Der er ikke nogen mennesker, der kan få indflydelse på, hvad de gør. F.eks. kan sådan noget som lønningsudvalget lave en strejke, som intet amtsrådsmedlem har nogen som helst mulighed for at få stoppet. Den pågældende kan ikke engang blive hørt. Og sundhedsstyrelsen har altså den endelige godkendelse af de forskellige planer, der ligger, og det er embedsmænd. Jeg har selvfølgelig ikke noget imod, at det er embedsmænd, men det bliver i sidste ende brugt til, at sundhedsstyrelsen siger: vi må kun gøre

sådan og sådan. Hvor er borgernes indflydelse så henne? Den er der næsten ikke.

Især i Vestsjælland ser man for øjeblikket, hvordan sygehusdebatten går. Man kan godt sige, at folk skal med i planlægningen. Ja men planlægningen er jo tilendebragt. Det, folk gør oprør imod, er, at de ikke får nogen indflydelse. I Vestsjælland er der ud af 273.167 beboere – det var der i formiddags i hvert fald – 100.000, der har skrevet under på, at de vil have en anden sygehusplan. Hvad sker der? Socialdemokratiet, venstre og konservative står fast; der bliver ikke en anden plan. Det er realiteterne.

Der er lavet noget, der hedder »Sygehus for Folket«, som er ved at brede sig over hele landet. Der er patientforeninger, der er begyndt at dukke op for at få indflydelse på det, der foregår inden for sygehusvæsenet. De har det bare ikke på nuværende tidspunkt, og tilsyneladende vil et flertal her i folketinget ikke være med til at give dem mere indflydelse. De kan som sædvanlig få nogle informationer, og det kan de så klare den med, og hvert fjerde år har de mulighed for at vælge et nyt amtsråd. Og det er da altid noget.

Det, vi fra SFs side mener er det rigtige i det her, er, at borgerne fik en mulighed for f.eks. at være med i sådan noget som visitationsudvalgene, som visiterer til de forskellige sygehuse. Man kunne også tænke sig, at de forskellige sygehuse fik lov til at køre mere lokalt og fik en økonomisk ramme af amtsrådet, mens forbrugerne f.eks. sammen med samarbejdsudvalget deltog i styringen. Det ville være reel borgerindflydelse, men den er der ganske givet ikke flertal for, og det vil fremskridtspartiet nok heller ikke gå ind for, når det kommer til stykket.

Et forslag fra SF for 14 dage siden om en patientombudsmand fik ikke nogen særlig god modtagelse fra de borgerlige her i folketinget. Der er eksempler på, at folk har gået i 5 år og i 10 år og ventet på en afgørelse, fordi der har været tale om forkerte operationer eller andet. Her var mulighed for, hvis man fulgte SFs forslag, virkelig at gøre noget på området, så at borgerne fik indflydelse, men det vil man ikke. Man ved godt, at der er problemer, det kan man ikke undgå at vide, men længere vil man ikke gå.

Vi mener også, at medicinalindustrien, som jo tjener penge på det, lægerne udskri-